

Когато азъ бѣхъ сложилъ револвера си на масата, когато взехъ твърдо рѣшение съ смъртта си да измия позора, кога о послѣдното прощално писмо до послѣдната близка душа бѣ свършено, когато вече взехъ револвера въ ржка,—тогава като среброкрылъ ангелъ, като възходящо слънце, като гордъ рицаръ, като . . . като самия творецъ, прѣдъ менъ се ѣсти той, той—лордъ Щурингъ, ведно съ полковия командиръ и въздигна ме въ седмото небе!

— Поручикъ Хлапенсонъ, почна съ громъкъ басъ полковиятъ командиръ,—както ви е извѣстно, въ Лондонъ е отворенъ воененъ държавенъ музей, покрай него има и десѣтки частни музеи. Негова милость лордъ Щурингъ е притежателъ на единъ подобенъ музей. Той е дошълъ на този фронтъ съ цѣль да намѣри нѣкои прѣдмети, нѣкои изобрѣтения на простакия бѣлгѣрски умъ, които да послужатъ за попѣлване на музея му и съ които да покаже на всички низкия уровень на нашия противникъ! Лордътъ попадна на вашето бостанско плашило, научи историята му и го купува за 7,000 лири стерлинги, отъ тѣхъ 3,000 за васъ и 4,000 за сирацитѣ отъ войната. . . .

Азъ стоя като грѣмнатъ. Симпатичниятъ басъ на г-нъ полковника продължава:

— Прѣдставямъ ви за ордена за заслуга II степенъ и ордена за храбрость I степенъ. Лордътъ въ ваша честь довечера устройва банкетъ. . . .

25 Септември. Днесъ въ 3 часа слѣдъ пладниъ трѣгвамъ въ 25 дневенъ отпускъ. Произведенъ съмъ. Лордъ Щурингъ опакова въ стани-